

UN MAL CÀLCUL

Els seus havien guanyat les eleccions i aquests no feien el tòtil amb inversions socials ni absurdes despeses de diners de l'erari públic, ni tant mateix es dedicaven a finançar la vida d'inútils, ganduls i «pringats». Tota aquesta tropa ja tenia prou si tenia feina, feina i es clar, drogues, moltes drogues del tipus Champions, Tele 5, Canal 9..., que això si que era una bona inversió per mantenir a tots aquests en uns bons nivells de cretinisme i bajaneria.

Això era el que s'havia de fer, ordre i mà de ferro en guant de seda, els negocis i la seguretat han d'anar plegats.

Es despertà content aquell dia, aquests si que posarien ordre i lligarien curt a tota aquella bordissalla de gent que darrerament omplia places i carrers per queixar-se i exigir drets, en lloc d'omplir els centres comercials els dissabtes al matí ben abillats amb xandall i esportives del xino, tot arrossegant carrets ben plens de menjar escombraries.

Com podia funcionar el mon sense persones com ell mateix?. La seva feina era imprescindible pel desenvolupament del mon. Qualsevol amb dos dits de front ho sap; tota inversió te un risc, un dia es guanya i un altre es perd, excepte ell que sempre guanyava. I es clar que hi han que «pringuen», tot te un preu, i aquest es el preu del progrès.

Aquell matí (be, acostumava a aixecar-se cap a les dotze de mig dia) estava eufòric i es delectava donant voltes al cap mentre disposava en un «jigger» de plata una mida de Campari per preparar-se el seu «Negroni» de mig dia, després, amb el got ple, es va asseure a la vora de la piscina climatitzada al terrat del seu dúplex de luxe des de on podia contemplar tota la badia amb el port al fons, i a tocar, cap a ponent, la renovada Torre Valentina i l'inici del camí de ronda. Aquest era el seu centre d'operacions, un lloc a on podia passar desapercebut degut al turisme de tipus familiar que acostumava a passar els estius i els caps de setmana, i també es clar, a l'abast d'un ample territori propici per captar clients crèduls, i per tant productius.

La nit havia estat força rendible. Va donar per acabada la jornada laboral cap a les 4, quan les operacions fetes per internet a les borses de mig mon amb el seu WAIO portàtil li reportaren uns beneficis més que suficients. Decidí que seus clients, els «pringats», tal com ell els anomenava, avui també guanyarien alguna cosa, se sentia munífic, esplèndidament generós, els hi donaria un 10% dels guanys.

Després d'ordenar telemàticament algunes transferències a comptes personals dels seus «pringats», es va vestir tranquil·la i cerimoniosament, i abillat amb el seus texans «Escada» fets a mida, una camisa negra de «Emilio Monti», les sabates «Pollini» i la seva inseparable cartera «Montblanc de pell d'ornitorrinc es dirigí a l'ascensor per anar a treure del aparcament la Victori Arlen Ness, i no es que li agradessin especialment les motos, es que aquesta era com un diamant exclusiu penjat del coll d'una reina, parlava d'ell i del seu estatus – no era per que si la pasta que costava- quedava molt be i amb ella es feia el fatxenda tot voltant les tardes d'estiu pel passeig de Sant Antoni o el

carrer principal de Platja d'Aro. La seva intenció era la d'anar a dinar al Nomo del Far de Sant Sebastià per cruspir-se unes guioses de marisc i una abundant ració de niguiris de tonyina ben regat tot amb una ampolla de Moët&Chandon Brut Imperial. Cava del que disposava el restaurant no més per ell, al Nomo no hi tenien cap altre client tan espuriós i fantasma com en Borja

S'assegurà de dur les claus i a la cartera la Visa d'or, diposità un parell de preservatius a la butxaca dreta dels «Escada» -mai se sap-, connectà l'alarma i va sortir de casa ben cofoi, fet un figurí, tot fent camí cap a l'ascensor.

En arribar al vestíbul no se l'hi va fer estrany no veure el conserge darrera el mostrador. En Genaro, Genaro Cifuentes, era un dels seus petits clients, i pot ser també, era el més gran del «pringats», perquè a més d'estafar-lo amb les inversions del poc diner que tenia, no tenia ni la necessitat de donar-li el tracte de client, de fet el tractava com a un esclau.

-¡Don Borja! -, sentí darrera seu.

-Genaro? -, respongué, al temps que es girava

-Mire Don Borja, tenia ahorrados 2000 euros para que me los pusiera en la tienda esa de los futuros.

-Mercat, Genaro, mercat de futurs -

-Bueno, como se llame, el caso es que pensando y pensando, he «diciendo» que «alós» mejor fuese mejor esta otra inversión -, l'hi deixà anar tot d'una, en tant li mostrava de lluny el negre forat del canó d'una vella «Astra 300» del calibre 380ACP.

-Fué de mi «aguelo» que sirvió a la República. Mil euros me han «costao» los 19 cartuchos y el cargador especial «sobremencionao». Los nueve del cargador corriente me parecían pocos. Los otros mil euros me los voy a «metes aluego» cuando acabe, en anís.

Borja, en el temps que va, de sentir la primera detonació fins el negre absolut, encara va poder, amb claredat professional pensar que la despesa estava deficientment dimensionada.

I efectivament, es va confirmar el seu professional diagnòstic, varen sobrar setze bales i el carregador sobredimensionat.

Aquell va ser el seu darrer i més ràpid càlcul de riscos.

Calonge, 19 de febrer de 2022